

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

728.3

Hely

Vörös Sím - ház

Idő

"1922"

Személy

Szerző:

Cím: Tavaszi kőborlás öreg udvarokon és kapukon át

Forrás:

Nemzeti Ujság

Psp.

(Hely)

1922. 11/16

(Idő)

(Köt. v. füz.)

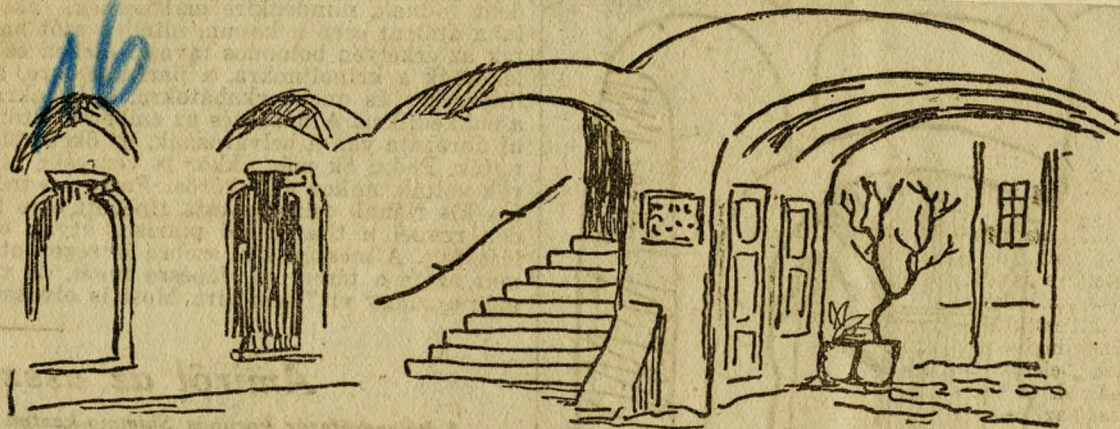
(Olda)

Tavaszi kőborlás öreg udvarokon és kapukon át

A tavaszi ragyogás visszatért az öreg kövek közé. Langyos napsugár cirógatja a vén házak falát és boldog ifjúság gond nélkül, nevetve jár a vén utcák között. Milyen furcsák, milyen különösek a sok évszázados kövek, a méla ud-

darábon mosolyog a tavaszi ég szelid kéksége és kacér báránnyelűk fodrosodnak rajta. A két fal sötétén, komoran és szigorúan magasodik a feketekendős anyóka fölé, mint egy kriptá két fala, amely bezárul a halott fölött

Iskola-tér 2. A „Sündisznós ház”. Kapualja

és a sötét kapualjak és a szűk sikátorok, mikor az április langyos lehellete megérinti málladozó szépségüket. Az egyik közben, amelyik alig két méter széles, bukácsoló fekete árnyékot látunk. Ő az egyetlen élőlény az ötszázéztendő két fal között, a csonka torony alatt. Valami százéztendő anyóka; olyan kicsiny már, mint egy gyermek. Lecsüggött a feje az idő súlyától, két botra támaszkodik és úgy rakosgatja egyik lábát a másik elé. Egész gondja, minden igyekezete, ambíciója, félelme és öröme ez: a rogyant lábakat előre vinni. Mögötte kis

és a tönkültök Nagy Lajos király idejéből egy napon. Es ő csak tipeg, tipeg, sietni próbál, hogy még kijusson a szűk sikátor öleléséből. Mert az élet még így is szép. Mert az ég neki is kék. Csak olyan kék, mint negyvennyolcban, mikor az ágyuk mérgesen morogtak itt és ő sugár szép leány lehetett talán és nagyon bele-

nézett a deli honvéd szemébe, mikor bokrétát tűzött a csákója mellé...

A „Sündisznós ház” előtt mereng a lelkem az elmúltakon, amikor még fiatalok voltak azok, akik rég elrejtett sirokban nyugosznak. Ez

itt a Vár egyik legöregebb háza. Elmúlt évszázadok lelke lakik a félhomályos kapuból alatt, ahol a négy ajtófélfé még Nagy Lajos királyunk idejéből maradt meg teljes épségben. Szinte azt várom, hogy kilépjen rajta egy vaslelecs lovag, címeres heroldjával, hogy menjen a vitézi tornára. A hátsó udvaron hatalmas léptek döngenek. Mintha Toldi Miklós közlegne nádorispán uram ő kegyelme látogatására. Mert Kont Miklós nádor háza volt ez a

nagy király idejében. Azóta rombadólt, meg újra megépítették, de a kapualja a négy ajtóval ma is a régi. Ma is azoknak az emléke jár itt holdvilágos éjszakákon, akik ezeken az ajtókon át annyiszor mentek be a boltíves szobákba.

A Werbőczy-utca 26-ik házába is be kell mennem. A szűk kapualjából árkaódos kis udvarra érünk, ahová félfélc kacérsággal szökik utánunk a napsugár, hogy arannyal vonja be a sárga falakat. Az udvar egyik sarkából vékony faág nő ki és kuszlik a falra. Azután átröpül az udvaron a másik oldalra és föl kuszlik az emeletre is. Sokszázéves inda ez, amely befonja, átöleli haldokló szerelemmel az egész udvart, ahol egykor ifjú boldogság lakott talán és ma már csak egy fehérszakállas agg pipázik. De a vén indán most megszólal félfélcen egy csaló-gány. Édesen muzsikál a kis vándorlegény, az öreg ember és az öreg ház fülébe hegedüli az örök ifjúság dalát...

Az Országos Levéltár Országház-utcai nagy sárga háza nem ígér kívülről semmi különö-

sebb hangulatot. Rideg hivatali épület ez, semmi más a közönyösen arra haladóknak. De én már tudom, hogy csak az udvarára kell most bemenni, hogy a mult különös, édes, bánatos sejtelme költözzön a szívünkbe. Ott állók a tágas vén udvaron és merengve nézek a roccobablakok lezárt zsalugátéire, amik egészen olyanok, mint egy öreg ember szeme, amely lezárul a napfény elől. A vén fák még tar galyakkal álmodoznak a kövek között. A sötét kapu-

Az Országos Levéltár udvara